

vazkem k odbírání piva byla na hospodu vložena povinnost k placení nákupní činže 38 zl. ročně. Že šlo o činži nákupní, je patrné z toho, že hospoda jest označena v listinách jako emfiteutická. Než všechny tyto námitky zákonitostí naš. rozhodnutí otřásti nemohou.

Radikované živnosti jsou ve smyslu dvor. dekretu z 9. prosince 1824 vydaného pro Čechy takové, které 22. dubna 1825, t. j. v den publikace tohoto dekretu, byly výslovně obsaženy v domovním příslušenství, tudíž tvoří skutečnou část domu a jeho ceny a náležitosti proto do řádné knihy pozemkové. Z toho vycházejí obě strany. Musí býti tedy prokázáno, že živnost byla na domě jako jeho součást v knihách zapsána. Tato skutečnost není však prokázána tím, že v knihách je zapsána nejen povinnost k odběru piva, ale i povinnost »býti vždy dostatečným pivem zaopatřen«, neboť z této skutečnosti lze usuzovati jen na to, že vrchnost si vtělila svoje právo propinační a vyznačila zároveň závazky plynoucí pro majitele nemovitosti z tohoto práva. Existence hostinské živnosti jako součásti domu tím prokázána není. Tato skutečnost není prokázána ani tím, že v listinách je zmínka o tom, že »hospoda se odevzdává k dědičnému držení a vládnutí«. I když nelze souhlasiti s úřadem v tom, že jde o pouhou frázi, nutno mu dáti za pravdu v tom, že z uvedeného obratu není zřejmo, že s domem bylo spojeno samostatné právo výčepní, jež bylo nezávislé na vůli tehdejší vrchnosti. Jestliže pak stížnost poukazuje na to, že současně se závazkem k odbírání piva byla na hospodu vložena povinnost k placení nákupní činže, a že hospoda se označuje jako emfiteutická, sluší k tomu poznamenati, že tyto okolnosti nebyly uvedeny ve správním řízení, zejména v odvolání z výměru úřadu I. stolice, ač se tak státi mohlo. Okolnosti ty, uvedené po prvé ve stížnosti podané k nss, jsou nepřipustnými novotami, k nimž se zřetelem na ustanovení §§ 5 a 6 zákona o ss nelze přihlížeti.

Č. 12.602.

Živnostenské právo: * »Poplatek«, který dle stanov ukládá představenstvo živnostenského společenstva svému členu za neomluvenou neúčast při schůzi společenstevní, jest pořádkovým trestem podle § 125 živn. řádu.

(Nález z 30. října 1936 č. 15.154/36.)

Věc: Gremium grafických živností vyjímajíc živnosti fotografické v Chebu proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. dubna 1934 o pořádkové pokutě.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním předpisem stěžujícího si gremia byl Františku N., knihtiskaři v Klášterci n. Ohří, za neomluvenou neúčast na valném shromáždění 26. března 1933 uložen trest v částce 100 Kč a trest v téže

částce za neomluvenou neúčast na volebním shromáždění 26. března 1933.

Odvolání Františka N. proti tomuto platebnímu předpisu bylo výměrem okr. úřadu v Chebu z 20. září 1933 zamítnuto v podstatě proto, že valné hromadě gremia přísluší právo usnášeti se o výši pokuty, jež se má vyměřiti členům neúčastnivším se valné hromady, jakož i právo stanovit omluvné důvody pro neúčast.

Dalšímu odvolání Františka N. zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím částečně vyhověl a uvedený výměr okr. úřadu zrušil z těchto důvodů: Právo ukládati členům pokuty přísluší společenstvům jako moc disciplinární ve smyslu § 125 živn. řádu, nikoli podle ustanovení stanov. Odst. 1 § 125 živn. řádu dává představenstvu společenstva právo ukládati peněžité pokuty až do 20 Kč, čímž je jasně míněna nejvyšší míra pravomoci společenstva, pokud se týče výše peněžité pokuty. Má-li § 19 lit. u) gremiálních stanov ustanovení, že gremium může se usnésti na výši peněžité pokuty uložené členu pro nedostavení se na schůzi, dlužno mu toto právo přiznati jen do výše zákonem stanovených 20 Kč. Uložení peněžité pokuty 100 Kč bylo tudíž nezákonné a zem. úřad, vyhověv odvolání, upravuje současně pokuty z úřední moci na zákonem stanovenou výši po 20 Kč.

Na toto rozhodnutí je podána stížnost Gremiem grafických živností vyjímajíc živnost fotografickou v Chebu, ve které se hájí názor, že v konkrétním případě nejde o pokutu podle § 125 živn. řádu, nýbrž o poplatky ukládané členům za neomluvenou neúčast na shromáždění gremia, tudíž o provedení usnesení, které shromáždění gremia řádně učinilo podle § 19 lit. u) svých stanov. Tím hájí stěžující si gremium usnesení svého shromáždění vůči nezákonnému zásahu úřadu, musí proto jeho stížnost býti uznána za přípustnou. Stížnost nemohla však býti uznána za odůvodněnou.

Podle § 19 lit. u) stanov stěžujícího si gremia náleží do působnosti gremiálního shromáždění mimo jiné usnášeti se o výši poplatku při neomluvené neúčasti na gremiálním shromáždění a o platných důvodech omluvných. Z tohoto ustanovení statutárního plyne, že gremiální shromáždění může svým usnesením zavést povinnou účast členů gremia na svých schůzích, může stanovit důvody, jimiž neúčast na schůzích lze omluviti, a může konečně stanovit »poplatek«, který se uloží členu při neúčasti neomluvené. Než potom nelze na takový poplatek, ať je ve společenstevních stanovách pojmenován tak nebo onak, pohlížeti jinak než jako na pokutu, která se ukládá členu gremia za to, že se prohřešil proti usnesení gremiálního shromáždění, kterým byla zavedena povinná účast na schůzích gremia, tedy za prohřešení proti předpisům společenstevním. Pokuty za prohřešení proti společenstevním předpisům může však podle § 125 živn. řádu ukládati představenstvo společenstva svým členům a příslušníkům jen do výše 20 Kč. Pokuta uložená nad tuto výši odporuje tomuto zákonnému ustanovení.

Lichá jest obrana stěžujícího si gremia, že — kdyby názor žal. úřadu byl správný — musil by zem. úřad, schvaluje společenstevní stanov, omeziti ustanovení § 19 lit. u) těchto stanov co do výše poplatku za ne-

omluvenou neúčast na gremiálním shromáždění v tom směru, že poplatek ten může činit jen nanejvýše 20 Kč. Omezení výše pokut, které může představenstvo společenstva ukládati členům za porušení společenstevních předpisů, je vysloveno v § 125 živn. řádu, nebylo proto třeba, aby toto omezení bylo ve stanovách ještě zvláště vysloveno.

Lichou jest i námitka, že pokuty uložené i v nejvyšší částce 20 Kč nemají za dnešních poměrů hospodářských žádného účinku, neboť, pokud zákon nebyl změněn, je závaznou normou bez ohledu na to, že se hospodářské poměry změnily a způsobily, že uložení pokuty nemá žádoucích účinků.

Č. 12.603.

Pošta, telefon, telegraf. — Řízení správní. — Řízení před nss: I. * Výdělečné používání koncesované radiotelegrafní nebo radiotelefonní stanice, k němuž je třeba podle § 14 odst. 2 vlád. nař. č. 82/1925 Sb. zvláštní licence, je dáno nejen tehdy, když za poslech vybírá se zvláštní úplata, nýbrž i tehdy, když stanice té užívá se jako prostředku pro výdělečnou činnost jinou, na př. pro zábavu hostů v hostinské živnosti. — II. Na udělení licence k výdělečnému používání radiové stanice není právního nároku.

(Nález z 30. října 1936 č. 15.747/36.)

V ě c: Karel L. v Podbořanech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 1. prosince 1933 o povolení používatí radiového přijímače v hostinci.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Podbořanech z 12. srpna 1933 byla žádost st-le o udělení licence k držení a používání rozhlasové stanice přijímací v jeho hostinci k zábavě hostů podle § 14 odst. 2 vlád. nařízení č. 82/1925 Sb. zamítnuta a držení a provozování tohoto přijímače bylo st-li ve veškerých hostinských místnostech včetně kuchyně zakázáno s odůvodněním, že není tou měrou spolehlivý, aby byla vyloučena obava, že by rozhlasového přijímače nebylo zneužíváno k reprodukci nepřipustných cizozemských programů.

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání st-lovu podanému proti výměru I. stolice z jeho důvodů.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které uvažoval nss takto:

V daném případě jde především o odepření licence k používání radiové stanice přijímací v hostinské živnosti podle § 14 odst. 2 vlád. nař. z 16. dubna 1925 č. 82 Sb., jenž stanoví, že k výdělečnému používání koncesované radiotelegrafní nebo radiotelefonní stanice je třeba kromě koncese ke zřízení, udržování a provozu ještě zvláštní licence politického úřadu (administrativní vrchnosti), vydané podle platných předpisů. V druhé řadě pak jde o důsledek vyvozený úřadem z odepření oné licence, totiž o zákaz používání oné stanice v hostinské